



HREJ FÉROVĚ

Emma HART

 THE GAME 

HREJ **FÉROVĚ**

Emma HART

 THE GAME 

2014



The Right Moves (The Game, #3), copyright © 2014 by Emma Hart
Translation © 2014 by Martin Kolašín
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE RIGHT MOVES,
přeložil Martin Kolašín
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-87910-58-0

PODĚKOVÁNÍ

I v tomhle případě jsem si jistá, že na některé lidi zapomenou, protože jsem knihu psala v poporodní fázi, s myslí obestřenou mlhou. Takže pokud jsem na někoho zapoměla, omlouvám se.

Můj dík patří Zoe Pope, Katie Ernst a Delancey Stewart, mým předčtenářkám. Zoe za to, že si hned zamilovala Blakea, Katie pro to, že mi pomohla vypíchnout perličky v britské angličtině, a Delancey za využití jejích baletních znalostí pro dobrou věc (ne pro špatnou, i když jí to pokoušelo!), abych se ujistila, že je vše přesné, od pohybů po terminologii.

Děkuji WraHMS, skvělé literární skupině, ve které mám samé skvělé přátele. Díky vám, že jste věřili, že dokážu napsat tuhle knihu během dvou týdnů a snášeli mé stíznosti a pochybnosti. A taky za to, že jsme oslavili, když se mi podařilo odevzdat knihu včas!

Dík patří i mé editorce, Anne McNeil z Hachette UK. I když tentokrát byly změny jen minimální, tak ti děkuji za tvé návrhy, které knize dodaly větší hloubku. A taky ti děkuji za to, že jsi věřila v Abbi a Blakea.

Nakonec děkuji Ruth z Hachette UK za redakci a úpravy knihy a Lucy s Kate, že milovaly všechny postavy stejně jako Anne. Mám opravdové štěstí, že pracuju s tak skvělým týmem.

VĚNOVÁNÍ

Darrylovi.

Za to, že je mým Blakem, mým světlem ve tmě a mou oporou. Že mi každý den pomáhá bojovat.

Bez tebe bych se už dávno sesypala.

Tuto knihu věnuji každé Abbi na tomto světě.

Deprese je krutá nemoc, a často tak vůbec není vnímána. Lidé, kteří jí trpí, jsou často považováni za lháře nebo za osoby, které touží po pozornosti, a pouze ti, kteří jí opravdu trpí, ví, jak je to těžké.

Tuhle knihu jsem psala od srdce, ve chvílích, kdy jsem byla nejvíce zranitelná a šířaly mě deprese. Právě proto je kniha tak opravdová a surová. Abbi jsem z velké části já sama. Já jsem našla své světlo, a proto jsem taky našla světlo pro Abbi. Každý den, během kterého jste obklopeni temnotou, nesmíte zapomenout, že i pro vás je někde nějaké světlo. A když ho najdete, tak se ho pevně držte a nenechte ho odejít.

Pokud by příběh Abbi pomohl jen jednomu z vás, nebo by pomohl některému ze členů vaší rodiny, aby vás o něco lépe chápali, tak se mi splní všechny mé sny.

Pamatujte, že bez světla neexistuje tma.

1

Abbi

Jedna myšlenka. Jedna vteřina. Jeden impulz. Jeden dotek. Spousta maličkostí, které se nakonec nakupí a změní se v něco většího. V něco opravdu velkého. Ale je to pořád ta stejná maličkost, která vám změní život.

Nenapravitelně. Nevysvětlitelně. Nezvratně.

Jsou to už dva roky, co se několik takových drobných maličkostí, vlastně vůbec poprvé, nahromadilo i u mě a já se zamilovala do Pearce Stevense. Jsou to už dva roky, co jsem zažila ten nepopsatelný pocit první lásky, po kterém následoval o to tvrdší pád. A jsou to už dva roky, co se všechno, co pro mě něco znamenalo, zhroutilo a já se propadla do temné propasti plné deprese.

Kdybych tenkrát věděla to, co vím dnes, tak bych jistě udělala úplně jiná rozhodnutí. Všechny moje tehdejší představy a sny bych ignorovala s tím, že se jedná o pouhé výplody zamilované náctileté holky, bojovala bych s podobnými impulzy a více se bránila jejich dotykům. Kdybych věděla, jak se následující měsíce vyvinou a jak se změní směr mého života, tak bych skočila na první letadlo a zahrabala se někde v Kariibiku.

Ale nevěděla jsem – a samozřejmě jsem ani nemohla. Jak bych jenom mohla? Nikdy by mě ani nenapadlo, že se ta hro-

mada maličkostí změnil v něco tak velkého, co mě po pár měsících nemilosrdně dostihne.

Druhý zásadní okamžik byl mnohem temnější. Černá vteřina, nenadálý impulz, dotek smrti. Ten první moment, kdy jsem viděla, jak mi kape krev na kotník z místa, které jsem si pořezala novou žiletkou, byl moment, který změnil můj život stejně, jako když jsem se zamilovala do Pearce. Moment, který už nikdy nezměním. Nemůžu s ním nic udělat a taky nemůžu předstírat, že se to nikdy nestalo.

Je to zkrátka moje součást, podobně jako Pearce. Součástí mojí minulosti – dvě události, které naprosto změnily podstatu mého života. Když se mě zeptáte, kdy se všechno pokazilo, tak vám řeknu – Pearce Stevens a žiletka. A nebudu to schopna vysvětlit, i kdybyste mě přemlouvali celou noc.

Nebudu schopna vysvětlit, proč jsem se zamilovala do bratra své nejlepší kamarádky a stejně tak proč jsem před ním neutekla dřív, než bylo pozdě. Nikdy nedokážu popsat slovy, proč jsem si nedokázala sundat růžové brýle a přiznat si, co byl – a pořád je – vlastně zač.

A už vůbec nikdy nebudu schopna vysvětlit, co mě přimělo, abych si udělala první zářez do kůže. Nakonec, jen těžko můžete vysvětlit něco, co sami nechápete, a někdy je lepší se to ani nesnažit pochopit.

Předkloním se nad vanu a sleduju, jak mi tmavá voda stéká po mých čerstvě nabarvených vlasech. Temná voda rychle zmizí v odtoku, stejně jako to před nějakou dobou udělala moje krev. Stojím nad vanou tak dlouho, dokud z vlasů nestéká jen čistá voda, pak si umyju vlasy šamponem a zabalím je do tmavého ručníku.

I přes mamčiny námitky jsem poprosila taťku, aby mě zavezl do obchodu pro barvu na vlasy. Nedokáže pochopit moji potřebu odlišit se nějakým způsobem od té osoby, kterou jsem byla ještě loni. Nemyslím si, že to vůbec někdo chápe, ale rozhodně nemám chuť to komukoliv vysvětlovat. Jediné co vím, je, že už nejsem tou Abbi, kterou jsem byla předtím; nová Abbi

je úplně jiná osoba. A tím že svou starou a novou část mého já oddělím, se přece posouvám dopředu. Takhle to alespoň doktorka Hausenová říkala. A taky říkala, že je to jasný krok vstříc budoucnosti – něco pozitivního.

A pozitivní – to je přesně to, co potřebuju. A to je taky důvod, proč je z mého růžového holčičího pokoje světle modrý a fialový. Je to pozitivní. Je to jiné. Je to nové.

Stejně jako já. Jsem pozitivní a nová.

Posadím se na svůj nový přehoz přes postel a zahledím se do zrcadla. Moje oči jsou jasnější, než tomu bývalo dříve, a tváře už taky nemám tak propadlé. Jemně se dotknu obličeje koněčkem prstu a zhluboka se nadechnu. Sundám si ručník z hlavy a na tváři mě zašimrají prameny téměř černých vlasů, které jsou v ostrém kontrastu s mou bledou pokožkou.

Předkloním hlavu, vlasy vysuším ručníkem a přehodím zpátky. Rukou přejíždím po posteli, dokud nenahmatám hřeben a pak jím projedu mezi pramínky vlasů. Nesoustředím se na nic jiného, než na ten jednoduchý monotónní pohyb, a i když zapínám fén, tak mám v hlavě prázdno.

Nepřemýšlím nad tím, že korková nástěnka nad mým stolem, kdysi plná fotek mě a Maddie, najednou zeje prázdnotou. Nepřemýšlím ani nad tím, že všechny moje deníčky, které jsem si jako teenager samozřejmě psala, jsou vyhozené. Ani nad tím, že jsem obměnila tři čtvrtiny šatníku. A už vůbec nechci přemýšlet nad tím, kolika věcí z minulosti jsem se zbavila. Od kolika věcí utíkám.

Ale dá se mluvit o útěku, když musím tomu, čemu se snažím uniknout, čelit každý den?

Nemyslím si. Není útekem, když přesně víte, čeho chcete dosáhnout a jakým způsobem. Je to jen o tom, udělat vědomé rozhodnutí, které povede ke změně.

Odložím fén zpátky na postel, pohlédnu na svůj odraz v zrcadle a naposled si přečesu vlasy hřebenem. A potom se usměju. Vůbec nevypadám jako stará Abbi. Na vteřinu mi

zajiskří v očích. Je to sice jen pomíjivý a kraťouchý okamžik, ale i to je mnohem lepší než nic.

Škvírou ve dveřích mého pokoje na mě kouká mamčina hlava. Ještě než se na ni otočím, zaznamenám její hluboký nádech. Ruce má přiložené na ústa, jako by si myslela, že tím může zakrýt, jak moc jí spadla čelist údivem. Jako by si myslela, že to zamaskuje její zděšený výraz.

„Ty... proč?“

„Potřebovala jsem změnu. Moc mi to připomínalo minulost,“ odpovím a projedu si prsty tmavé pramínky vlasů.

„Ale proč, Abbi? Vždyť jsi měla tak krásné vlasy.“

Očima zabrouzdám zpátky k zrcadlu. „Protože nic jiného než zevnějšek prostě nezměním,“ zašeptám. „Nemůžu změnit to, co je uvnitř – alespoň ne tak lehce, ale vlasy změnit můžu. A tak jsem to udělala. Potřebovala jsem to, mami.“

Pokojem se rozprostře ticho, jak se máma snaží vstřebat význam mých slov. „Nechápu to.“

„Nemusíš to chápat,“ zavrtím hlavou. „Prostě to nějak přijmi.“

„Já... no, chápu, že s tím nic nezmůžu.“

Tentokrát souhlasně přikývnu. Rukou si zajedu pod rukáv, dokud nenahmatám lehce vystouplé jizvy. Ty jizvy, které se snažím schovat před celým světem. „Je to lepší než alternativní léčba. Všechno je lepší.“

Mamka vydechne a já si nahmatám rukou pulz, jako to dělám vždycky, když si připomenu ty hrozné okamžiky. Pravidelný pulz mě ujistí, že jsem pořád ještě naživu. Srdce i plíce fungují. Pořád existuju.

„Ano, je to mnohem lepší,“ odpoví mamka, projde přes pokoj a posadí se vedle mě na postel. Naše odrazy v zrcadle se prakticky v ničem neliší – snad kromě věku. A taky barvou vlasů. Její blondáté vlasy mají úplně stejný odstín, jako měly moje ještě před dvěma hodinami. Chytne mě za ruku a zahledí se do obrazu v zrcadle. „Je ještě něco, co potřebuješ udělat?“

„Co myslíš?“

„Nevím, Abbi. Jestli nechceš ještě něco trochu změnit, však víš, můžeme jít třeba do salónu krásy, nechat se trochu upravit. Obě to potřebujeme. Možná i na manikúru.“

Polknu. Její pevné sevření mi jasně naznačuje, jak je to pro ni těžké. Jak je těžké konečně přijmout, že *její* Abbi už se nevrátí. Že *její* Abbi je navždy ztracená.

„To by bylo fajn,“ odpovím upřímně. „To je možná to, co potřebuju. To je možná ta poslední změna, kterou musím udělat, abych se toho všeho zbavila.“

„Ničeho se nebudeš zbavovat, jen prostě nahradíme několik starých vzpomínek novými,“ namítne mamka a postaví se. „Objednám nás na zítřek do salónu krásy. Jo a Bianca volala – lekce začínají už zítra. Několik jejích holek se dostalo na Juilliard, takže tam bude mít pár začátečníků. Myslí si, že by to pro tebe bylo perfektní. Řekla jsem jí, že s tebou promluvím a ozvu se. Mám jí říct, že dorazíš?“

Balet. Juilliard. Sen z největších. To, co mě nutí jít dál. To, co mě zachránilo, když jsem si myslela, že už není cesty zpět. „Určitě, mami. Dorazím.“

„Dobře,“ odpoví, odejde z pokoje, zavře za sebou dveře a nechá mě v tichu o samotě.

Ticho. Můj nejlepší přítel a zároveň největší nepřítel.

Opět si lehce přejeďu prsty po zápěstí a potom se natáhnou po mém iPodu. Zelená obrazovka se rozblíká a já si nastavím náhodné přehrávání. Do sluchátek mi zazní první tóny písně od Snow Patrol a já se schoulím na svou oblíbenou stranu postele.

Když mě začne přemáhat spánek, tak mi stále v uších zní Juilliard.

Sponu na popruhu tašky si přitáhnou k břichu a nesměle otevřu dveře Biančina tanečního studia. Žaludek se mi chvěje nejistotou, tělo mám celé napnuté, ale naštěstí vím moc dobře, že jsem tady v bezpečí.

Bianca je jedna z těch pár lidí, kteří opravdu chápou mou potřebu a zároveň vášně pro tanec. Hned v ten den, kdy doktorka Hausenová navrhla balet jako terapii, se Bianca objevila v tělocvičně. Z jedné soukromé lekce týdně se staly tři, a vlastně to byla ona, kdo mi pomohl opustit ústav. Připomněla mi, jakou svobodu nabízí protahování se v baletním dresu a zavazování si stužky na baletních piškotech. A krom Maddie, která teď studuje v Kalifornii, je teď tou nejbližší osobou, kterou mám.

Tolik známý taneční sál mě obklopuje ze všech stran. Stěny obložené zrcadly, u vzdálenější zdi *barre*, což je kovová tyč, u které se tanečníci přidržují při cvičení, a piano v rohu. Dexter, Biančin postižený strýček a zároveň pianista na mě mává z protějšího rohu. Usměju se na něj a cítím, že napětí trochu povoluje. Ale jen trochu, protože je mi jasné, že se za chvíli celý prostor zaplní lidmi, které jsem v životě neviděla.

Na zádech mi spočinou dvě štíhlé ruce. „Až z druhé strany místnosti vidím to napětí, které z tebe vyzařuje. Nadechni se a uvolni, Abbi, protože tyhle piškoty to za tebe samy neodtančí.“

„Bojím se,“ zašeptám, zatímco se otevřou dveře.

„Já vím,“ spustí ze mě Bianca ruce, postaví se přede mě a nakloní se, takže si vidíme z očí do očí. „Jsi tady, protože chceš tančit, pamatuj si to. Buď silná a budeš v pohodě.“

„Chci tančit,“ vydechnu dlouze a zadívám se na stále rostoucí dav poblíž sedaček.

„A to je něco, co umíš překrásně. Tady jsi v bezpečí.“

A já vím, že je to pravda. Víím, že se mě tady nikdo nedotkne, obzvlášť když se rukama dotýkám *barre* a hudba začne hrát. Ať už se ocitnu kdekoliv, když tančím... jsem v bezpečí.

Tiše odcupitám do rohu, kde si sundám tepláky a triko, pod kterými se skrývá můj taneční úbor. Vklouznu do piškotu a prsty přeježu po saténové stužce. Jemná. Bezpečná.

Zadívám se na podlahu s marnou nadějí, že se mnou nikdo nebude mluvit. V naději, že si mě vlastně nikdo ani nevšim-

ne, protože jak řekla Bianca – jsem tady proto, abych tančila. Ne proto, abych si hledala kamarády nebo si snad zadělávala na románky. Jen proto, abych tančila.

Zastavím se a zahlédnu odraz svých nohou v zrcadle. S očekáváním napnu špičky a rukama pevně uchopím *barre*. Všudypřítomná deprese jako by byla na chvíli zažehnána a celým tělem se mi rozproudí pocit naprosté lehkosti. Sice jenom na vteřinu, ale i ta vteřina je dost. Poprvé od chvíle, co jsem tady před desíti minutami vstoupila, zase cítím náznak té dívky, kterou jsem mohla být.

Bianca rázně zatleská a ruch v místnosti okamžitě ustane. „Nehodlám tady stát a představovat se, nebo snad vysvětlovat, o co nám tu jde. Pokud mě neznáte, nebo dokonce nevíte, proč jste tady, tak jste na špatném místě, zlatíčka.

To, co se vám naopak budu snažit vysvětlit, je, že byste okamžitě měli zapomenout všechno, co jste se doposud naučili o tanci. Od chvíle, co v tomto studiu vklouznete do piškotů, se přestáváte věnovat technice, ale naopak se plně oddáváte umění baletu.

Balet totiž není o načasování, perfektním provedení kroků nebo o získání nejlepší známky z celé třídy. Je o vyprávění příběhu. Je o emocích, které jsou ukryté ve vás, a vy je projevujete prostřednictvím dokonalých pohybů vašeho těla. Balet je totiž tanec, který pramení z toho, čím jsme, nehledě na to, co si pod tím každý z vás představí. Ale pokud tomu snad nevěříte, tak znovu zopakuju – jste na špatném místě.“ Očima nás jednoho po druhém pečlivě zkoumá, jako by jí jediný pohled dokázal říct, jestli věříme v to samé, co ona.

„To nejdůležitější, co potřebujete vědět, je, že tanečníky zůstáváte i když opustíte tohle studio. Očekávám od vás, že budete dříť, až se z vás bude kouřit. Nejenže předpokládám, že budete makat dvě hodiny třikrát týdně u mě ve studiu – budete v tom pokračovat i doma. Šest hodin týdně není tolik, aby vás to mohlo připravit na úroveň, která se na Juilliardu očekává

a vyžaduje. Ztraceně, vždyť mnohem víc času mi každý týden trvá, než si upravím vlasy.

Je mi úplně jedno, jestli budete tančit tady ve studiu, ve sprše, v Central Parku – klidně tančete na dálnici, pokud chcete – ale prostě musíte tančit. Úplně. Každý. Den. A já okamžitě poznám, pokud nebudete. I když vynecháte jen jediný den, tak mi to vaše tělo prozradí.

Nepřála bych si, aby tady jen jediný z vás byl na špatném místě. Chtěla bych, aby tohle studio bylo správným místem pro vás pro všechny. O některých z vás, které už znám, vím, že jsou tady správně, ale zbytek to ještě bude muset prokázat.“ Otočí se, prsty poklepe na piano a její strýček začne hrát.

„A co když si myslíme, že jsme tady správně, a přitom nejsme? Poznáte to?“ zeptá se někdo z davu.

Bianca lehce nakřiví rty a otočí se. „Samozřejmě.“

„A co se stane pak?“

„V tom případě budete muset odejít, protože v tomhle městě určitě existuje někdo, kdo si tuhle šanci zaslouží víc. Učím jen ty nejlepší a zatím se mi nestalo, že by se některý z mých žáků nedostal na Juilliard poté, co absolvoval tyto lekce. Tohle je i důvod, proč vedu pouze dvě skupiny týdně. Vy jste jedna a ta druhá jsou sedmileté děti a většinu z nich trénuju už od té doby, co se naučily chodit. A když to můžou zvládnout sedmi letí, tak nevidím důvod, proč by to prakticky dospělí lidé, jako jste vy, zvládnout neměli.“

„Už se vám někdy stalo, že jste někoho nechala odejít?“

„Pokaždé, když začínám s novou skupinou,“ odpoví jasně.

„A teď se rozcvičte a začneme.“

Potlačím smích, abych si uchovala kamennou tvář, a začnu s rozcvičkou. Naprosto přesně si pamatuju, že když jsem tady byla poprvé, tak jsem slyšela ten samý proslov a ptala se Biancy na úplně stejné otázky se stejnou odpovědí. A tím si mě naprosto získala – navíc na rozdíl od ostatních lidí, kteří věděli o mé minulosti, ke mně přistupovala stejně jako k ostatním. Pro ni

jsem byla – a pořád jsem – holka, která má svůj sen a na ničem jiném nezáleží.

Začnu se rozcvičovat, postup je mi dobře známý, a když se dostanu do *demi-plié*, což je polodřep, otevřou se dveře. Z pocitu, že mě někdo sleduje, mi naskočí husí kůže po celém těle. I přesto, že nechci ani necítím potřebu, ohlédnu se směrem ke dveřím.

Jeho vzpřímený postoj a precizní chůze dávají okamžitě najevo, že je tanečník – který jde dost pozdě. V té chvíli se za ním vydá Bianca. Jeho tmavé vlasy jsou krátké, ale rozčuchané a přes tóny piana se ke mně nesou slova pronášená zřetelným britským akcentem. Očima si prohlédnu celé jeho tělo od širokých ramen až k rukám. Rukám tanečníka – silným, ale přesto jemným. Dotek těchto rukou by byl zároveň drsný i něžný.

Nepoznali byste, že jde o tanečníka, pokud sami netančíte. Stavbou těla připomíná spíš fotbalistu, ale na to je až příliš pěkný. Sakra. Opravdu jsem řekla, že je pěkný? Co to dělám? Rozhodně bych se neměla snažit svlíkat sexy Angličana očima.

Přikývne a potom stočí pohled mým směrem. Nebo spíše na celou skupinu. Na jeden pomíjivý moment se na sebe zahledíme, až z toho skoro ztratím rovnováhu. Jeho zelené oči září přes celou místnost. A není pochyb o tom, že si mě právě tyhle oči prohlíží se zájmem.

A taky není pochyb, že jsem celá nesvá, když se naše pohledy střetnou. Polknu a snažím se namluvit si, že ten zájem a jeho pronikavý pohled, který mě přinutil nespustit z něj oči po tak dlouhou dobu, si jenom představuju. Nejsem tady proto, abych zírala na sexy Angličana. Jsem tady proto, abych tančila, nic víc.

Sen, Abbi. Juilliard.

2

Blake

Sakra, sakra, sakra, sakra!“ nadávám, zatímco se snažím vysoukat z jednoho z těch žlutých taxíků, kterých jsou očividně po celém městě mraky. Vždycky jsem si myslel, že jich je tolik jen pro efekt ve filmech, ale teď už vím, že tomu tak není.

Popruh mého batohu se mi zachytí o madlo u dveří a já sebou téměř seknu, když s ním trhnu. Rozhodně jsem si svůj nový život v New Yorku nepředstavoval tak, že přijdu pozdě hned na první lekci. Ve skutečnosti jsem si vůbec nepředstavoval, že bych nějaké lekce mimo Juilliard navštěvoval, ale to není to, o čem bych měl zrovna teď přemýšlet. Teď na to myslet nemůžu – pokud bych tak udělal, můžu si hnedka zavolat jedno z těch kanárkových aut, nasednout a vrátit se zpátky do mého předraženého bytu.

Nahodím si batoh na rameno a zahledím se na budovu přede mnou. Je to nějaká stará škola, která do prostředí Manhattanu vůbec nezapadá. Mezi vysokými skleněnými budovami, kterých je tady kolem hromada, působí tento malý cihlový dům s prostým nápisem „Biančino taneční studio“ jako pěst na oko. Prohrábnu si vlasy, lehce vydechnu a zamyslím se, jestli jsem udělal správné rozhodnutí. Po kolikáté už?

Ale není čas na takové myšlenky, protože jdu pozdě. Zatláčím je někam hluboko do své mysli a nechám je na později.

Teď nesmím mít hlavu v oblacích, ale v realitě, kterou je taneční parket.

Otevřu dveře a postupuju malou chodbou až k velkému sálu. *Barre* je naproti vzdálenější zrcadlové stěně a podél něj jsou seřazení kluci i holky střídající pět pozic za lehkého hudebního podkresu. V rychlosti si je prohlédnu, všichni tak okolo dvaceti až na jednu holku vzadu.

Tmavé vlasy má stáhnuté do uhlazeného drdolu a s očima upřenýma do země se přesunuje do *demi-plié*. Vypadá neuvěřitelně elegantně a je zjevné, že je naprosto v klidu.

„Blake Smith?“ ozve se ze strany hlas, který je zkreslený silným newyorským přízvukem. Otočím se a při pohledu na ženu s kaštanově hnědými vlasy přikývnu.

„Ano madam, to jsem já.“

„Já jsem Bianca,“ usměje se na mě a potřese si rukama.

„Rád vás poznávám.“

„I já tebe. Jdeš trochu pozdě, ale soudím, že v Londýně je všechno trochu jiné než tady.“

Hned se mi vybaví těch dvacet minut, během kterých jsem se snažil sehnat taxi. „To máte pravdu. Omlouvám se, pořád se tady ještě rozkoukávám.“

Opět se příjemně usměje. „Dokážu si představit, že to musí být těžké. Pokud se budeš chtít na cokoli zeptat, tak neváhej a přijď za mnou, pokusím se ti co nejlépe pomoci. Teď si hoď batoh do rohu, protáhni se a začneme.“

V tichosti se vrátí na své místo a já se opět zahledím na tu holku, která stojí u *barre*.

Naše pohledy se setkají.

Na chvíli lehce zaváhá, ale poté pokračuje v protahování, jakoby se nic nestalo. A jako kdybych se zrovna nesnažil přijít na to, jakou barvu mají její oči. Jsou totiž lemovány dlouhými řasami a její tváře jsou lehce narůžovělé. Poté sjedu pohledem od očí ke zbytku těla. Ihned mě zaujme, jak dají legíny v kombinaci s dresem vyniknout její tvarované a pevné postavě. Při mém dalším upřeném pohledu zamrká.

Sakra. Takové holky v Anglii nemáme. A pokud ano, tak mě s nimi matka nikdy neseznámila.

Konečně odvrátí pohled a zadívá se směrem dopředu. Něco... něco mi říká, že se s ní prostě musím seznámit. A není to tak, že by se ozval obsah mých trenýrek, je v tom zkrátka něco jiného.

Pustím se do protahování a rozdělím svou pozornost mezi pokyny, které rozdává Bianca skupině, a holku s tmavě hnědými vlasy. Stojí trochu dále od ostatních, ruce má zahalené dlouhými rukávy, hlavu lehce na stranu, ale její držení těla je naprosto perfektní. Žáda má zcela rovná a nohy v první pozici.

Pomalů se nachystá do základní pozice a poté se pohybuje podle Biančiných pokynů s elegancí labutě plovoucí po řece. Každý její pohyb je naprosto precizní, jak postavení, tak načasování. Pokračuje do dalších pozic, od *plié* a *tendu* do *battements* a já ji neustále sleduju očima. Nevynechám jediný pohyb jejího těla či natažení končetin. A je zřejmé, že mě ještě nikdy žádná holka takhle neokouzila a nepřitahovala.

Pomalů se přesunu od protahování k základním krokům. Jsem si naprosto jistý, že nás Bianca vystavuje vyššímu tempu, protože je pouze polovina třídy nová. Očima přejíždí od jednoho k druhému, u každého se na pár vteřin pozastaví a zkoumá pozici a držení těla, ale i přesto nejsem schopný pořádně se koncentrovat. Zatímco všechny moje myšlenky směřují k té holce přede mnou, moje tělo se plynule pohybuje podle instrukcí.

Pro mě je tanec stejně přirozený jako třeba dýchání. A vzdychky byl.

Bianca zavelí, ať se spárujeme, kluk s holkou a já se okamžitě vydám za hnědovlasou holkou. Jak bych taky mohl jít někam jinam?

Ač to zní jako naprosté klišé, tak ona je vůbec jediná v celé místnosti, kdo mě nějakým způsobem zaujal.

Poklepu jí na rameno. „Chtěla bys...”

Pár překvapivě světlemodrých očí se zadívá do mých. *Modrá. To je ta barva.* Je to ten odstín modré, při které se vám oka-